

„Ce frumoase sînt pemuñi picioarele celui-ce aduce VESTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea“ (Isaia 52, 7).

„Duceţi-vă în toată lumea, şi propăduiţi VESTEIA BUNA (Evanghelia) la orice făptură“ [Mar. 16, 15].

BINEVESTITORUL

„Voi cari aduceţi aminte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc!“

(Isaia 62,6)

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întai a Iudeului, apoi a Grecului“. (Rom. 1,16).

ENGLISH

EVANGELICAL MISSION

Martie-Aprilie, 1930. No. No. 3-4.

Anul 7.

CEL MAI FRUMOS DINTRE OAMENI!

„Tu eşti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale“
Ps. 45,2.

Fajă de mulţi oameni pe cari îi cunosc personal, sau pe cari îi cunosc din cărţi, din scrieri, am respect, îi admir, şi-i cinstesc. De multe ori însă, mi se întîmplă ceva ciudat: cu cât mă apropii mai mult de ei, cu atât portretul lor îmi pare mai imperfect, şi poate aşi proceda mai bine, urmînd proverbul: „Fi salutat de departe“. De exemplu, îmi amintesc de un profesor care a scris multe lucruri frumoase şi adânci despre educaţie, dar ale cărui scrieri abia le mai citesc aslăzi, după ce ştiu că în urma chinurilor din partea

lui, unul din fii săi este internat în ospiciul de nebuni. Poate cunoşti şi tu, iubite cetitor, vre-o persoană care vorbeşte frumos despre morală, dreptate şi bunătate, însă care este imoral, nedrept şi brutal cu membrii familiei sale.

Există oare pe lume vre-un om, un singur om, pe care privindu-l din toate părşile, să nu-l găseşti—fără intenţiune—cu câte un neajuns mai mare sau mai mic, la care cuvintele să corespundă întocmai cu faptele sale, şi asupra căruia să nu se poată găsi nimic care să umbrească buna părere ?!

Toţi suntem trei sferturi de oameni, toţi, chiar cei mai învăţaţi, nobili şi

evlavioși! „Nici unul măcar nu-i fără prihană“. Iată deci, pentru ce nu vom putea găsi nici odată un prieten care să poată împlini toate cerințele noastre. Cu totul altfel este persoana lui Isus. În El este numai armonie, consecvență, concordanță; El este personalitatea personificată, este omul turnat dintr'o singură bucată. Și cu cât ne apropiem mai mult de El, cu atât mai mult crește respectul nostru înaintea acestei unități și perfecțiuni Divine. Desigur că vedem în El și contraste, însă ele se îmbină una cu alta în așa chip, încât ne dau o fiin-

ță dēsăvârșită. El este cel mai frumos dintre oameni!

Și iată, aceasta figură minunată, stă înaintea ușei inimei tale și bate, vrând să-ți se ofere ca prieten. La tabloul cunoscut care îmbrățișează acest moment, lipsește mânerul ușei. Este un tablou cu mult înfeles. Mânerul se află pe dinăuntru; ușa trebuie deschisă de dinăuntru, dela tine, chiar de mâna ta.

Fără de faptul că cel mai bun amic ce poate exista pe lume, cere, te roagă să-i deschizi, te pot doar sfătuî: „deschide-i!“

Jean.

ȚINTA ȘI SENSUL VIEȚII.

Extrageri din predica ținută de L. Averbuch în sala „Bethel“ în Chișinău.

Omul în viața lui pământească e ca un tren de persoane, care puțin se oprește în stațiunile intermediare, și iute merge spre sfârșitul drumului. Toți călătoresc spre aceasta ultima stațiune. Unii se coboară mai de vreme alții mai târziu. Toți călătorii se pot împărți în patru clase:

Prima: clasă de călători pentru plăceri și distracții. Călătorii de felul acesta cugetă, că toată viața lor trebuie să fie numai petreceri, distracții, satisfacerea poftelor. Ei, fiind înhațați de poftele lor josnice nu-și dau de loc seama, că „toate trec și praf se fac“. Ei nici n'au timp să se gândească la sensul adevărat al vieții, și moartea îi prinde pe neașteptate.

A doua: clasa oamenilor de afaceri. Ei sunt afundați în afaceri, socoteli și grijuri de a asigura ziua de mâine. Pentru ei viața are un sens oare care numai atunci, când lucrurile pământești merg bine. Ei sunt oameni „practici“ și n'au timp să se ocupe cu „fleacuri“ de felul acesta: ținta și sensul vieții, unde vor petrece vecinicia și altele. Moartea îi pândește și de multe ori îi smulge din toate socotelele, dela

planuri neterminate,—și în sfârșit o viață trăită fără nici un rost.

A treia: clasă nenorociților și disperaiilor. Călătorii de felul acesta duc o viață-voi de-jej ea. Ei sunt aproape striviți de greutatea vieții. Nu știu de ce, parcă, toate nenorocirile cad numai pe capul lor. Ei nu au nici putere, nici credință de a lupta împotriva obstacolelor apărute, și de aceea traiul lor e și mai amărât. Nenorociți, amărâți, și împietriți se coboară în umbra morții fără nici-o speranță, că este o viață mai bună.

A patra: clasa oamenilor treji și fericiți. Ei puțin sunt la număr, însă cunosc adevărata viață. Sunt gata oricând să se dea jos din „trenul vieții“. Calea lor este luminată de In-suș Hristos-Mântuitorul, și tot El va lumina trecerea prin întunerecul morții. Categoria aceasta de oameni cu bucurie pot cânta împreună cu psalmistul: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine“ (Ps. 23).

Cetitorule! din ce clasă faci parte? Te-ai gândit vreodată la ținta și sensul vieții tale.

Odată un elev a scris mamei sa-

le din internatul unde făcea școală, rugând-o să-i trimeată o oglindă, fiindcă are nevoie de ea. Mama lui îi răspunde, că-i va trimite trei oglinzi, de cari el se va folosi: prima va arata cum el este în prezent, a doua—cum va fi în viitor și a treia cum trebuie să fie. Baiatul era foarte curios: ce fel de oglinzi îi va trimite mama sa, și aștepta pachetul cu nerăbdare. În sfârșit sosește pachetul mult dorit, care era imediat desfăcut. Desface primul pachetel: „cum sunt eu acuma“, și găsește o oglindă obișnuită, în care imediat și-a văzut fața. Desface al doilea: „cum voi fie eu în viitor“, și află un craniu. Fiori a trecut prin el, când a văzut capul acesta urât: în locul ochilor se văd niște găuri mari, în locul gurei—niște dinți rângeți,—și nici un semn de viață. „Și eu voi fi așa“, se gândește baiatul serios. Până acuma el prea puțin s'a

gândit la adevărul acesta neplăcut, însă acuma acest craniu la pus la gânduri mai serioase. În sfârșit desface și al treilea pachet: „cum trebuie să fiu eu,“ și află un tablou minunat, care înfățișa pe Isus Hristos. „Așa trebuie să fiu și eu“—zice baiatul în sine.

Recomand aceste trei oglinzi cari vă vor ajuta să aflați adevărata viață în Acela, cari zice: „Eu sunt lumina lumii...“ „Eu sunt calea, adevărul și viața“ (Ioan. 14,6). „Cine crede în Fiul, are viața vecinică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“. (Ioan 3, 36).

Dorești să ai viață vecinică, atunci pocăște-te și primește jertfa lui Hristos, și vei afla pacea sufletului aci pe pământ și viață vecinică dincolo de mormânt, căci Hristos este pacea noastră și viața noastră (Ioan. 11, 26).

BCU Cluj library Cluj

Dela Iudaism la Creștinism.

(Cuvântarea sfințatului preot român arhimandrit I. SCRIBAN).

Cea întâi propovăduire creștinească s'a arătat nu numai pe pământul locuit de Evrei, ci și chiar pe însăși tulpina iudaismului. Domnul Hristos, când a venit în lume, a legat firul propovăduirii Sale de ceiace fusese mai înainte în Vechiul Testament. „Cercetați Scripturile, a zis El, ele sunt care mărturisesc pentru Mine“ (Ioan. 5,39). Cine citește cu luare aminte cuvintele Sale din Evanghelii vede limpede în câte împrejurări Isus se întemeiază pe proorocii Vechiului Testament, în luptele pe care le avea cu tâlcuitorii Legii din Ierusalim.

E foarte adevărat că El a venit se face lucrare nouă, dar a venit s'o facă începând-o din cea veche. Pe de o parte, El spune: „Auziți-ați ce s'a zis celor de demult, iar Eu zic vouă“, adică schimbă poruncile vechi,

cari au fost și pune în loc altele ale Sale, dar pe de altă parte, tot El a zis: „N'am venit să stric Legea și Proorocii, ci să împlinesc (Matei 5,17). Cu alte cuvinte, Mântuitorul vrea să ducă mai departe, la o nouă treaptă și înălțare, care avea să fie și cea din urmă descoperirea făcută de Dumnezeu omului în V. Testament. Printr'însul Vechiul Testament, care până atunci stăpânise numai pe un singur popor, avea să pătrundă, până la toate popoarele, prin părțile care rămăneau în picioare. Cu aceasta Isus Hristos ridică prețul Vechiului Testament. El ajungea la întrebuintarea obștească. Și chiar așa, fără ca evreii să fi primit calea deschisă de Năzărineanul, oare nu lui Hristos se datorește că sute de milioane ale pământului știu des-

pre Vechiul Testament și învață cuprinsul lui! Ce-ar fi știut lumea de această carte, dacă rămânea ca propovăduirea ei s'o facă numai în-vățații Legii din Ierusalim? Fără îndoiala, lumea ar fi știut din ea tot atât de puțin cât știe azi despre cărțile sfinte ale altor popoare, cu atât mai mult, cu cât Evreii erau un popor mic și care nu aveau la temelia vieții lor o civilizațiune cu care să stea în ochi omênirii. Deci

dacă Evreii se pot făli azi cu Biblia lor, nu se poate uita că Isus Hristos este Acela, Care a scos-o din neputință oamenilor de a o întrebuișa cum trebuie, și a arătat-o ca cea dintâi grăire a Lui Dumnezeu către om.

Aceasta datorește iudaismul lui Isus Hristos, și trebuie să-l fie mulțămitori, ca Acelui, care a arătat omênirii ce comoră se păstra în sânul poporului Evreesc. (Va urma).

CĂLĂTORIE MISIONARĂ.

Dumnezeu mi-a ajutat să fac o mică călătorie prin Basarabia. Eram însofit de un frate englez Rev. J. E. Hughes, B. A. care a venit la noi din Londra. Am avut ocazia să vizitez coloniile germane unde locuiesc câteva sute de evrei. Păstorii bisericii Luterane și nemții-ștundiști ne-au primit cu mare amabilitate. Interesant era când într'o colonie au adunat în școala germană, unde aveam adunare, băncile din biserica germană, din primărie, din casele particulare și chiar din cârciumile evrești. Primarul satului ne-a dat pentru adunare pe o seară fără nici o plată localul propriu în care se afla teatrul și proprietarul uzinei electrice, fost ofițer de marină, deasemenea ne-a luminat sala teatrului fără nici-o plată.

Evreii ascultau cu curiozitate vestea Evangheliei. E regretabil însă, că în aceste colonii ei nu cunosc Sf. Scriptură.

În com. Tatarbunar am reușit să închiriez pentru adunare localul teatrului evreesc în care încap mai mult de o mie persoane. Cu toate, că abia seara am putut închiria localul totuși teatrul era plin, iar a doua seară lumea nu mai încăpea. În toate coridoarele, galeriile lumea stătea îngheșuită în picioare și asculta cuvântul lui Dumnezeu. Erau și mulți intelectuali. Luteranii și bapțiștii locali mă

ajutau. Tema principală era despre Dumnezeu, Biblie și temelnicia credinței conștiente în Dumnezeu și Cuvântul Său (Vechiul și Noul Testament). Am adus dovezi din Sf. Scriptura că Isus Hristos este Mesia poporului Israel și Mântuitorul întregii lumi, aceea ce ne confirmă istoria și influența binefăcătoare a lui Hristos, pe care a avut-o în lungul veacurilor în toate colțurile pământului asupra popoarelor în toate ramurile culturii și artei. El a învins toate împotrivirile, fie din partea păgânilor fie chiar din partea creștinilor.

Dumnezeu să crească semința cuvântului Său spre folosul oamenilor și slava Lui Dumnezeu.

Unele păreri despre Hristos.

Cunoscutul poet Tenisen era odată vizitat de un domn din societatea înaltă. Pe când se plimbau prin frumoasa grădină de flori și conversau, oaspetele pune următoare întrebare: „Ce credeți d-voastră despre Hristos?“ Poetul nu dădu îndată răspunsul, ci s'a adâncit în cugetările sale aștînd privirea pe o floare frumoasă de trandafir, și arătând la ea, răspunse: „Ce-i soarele pentru floarea aceasta, aceia este Hristos pentru sufletul meu! El este soarele sufletului meu și nu — mi pot închipui viața fără El“.

Positivistul englez D. S. Mill cu umilința vorbește despre Hristos astfel: „Isus Hristos rămâne pentru noi unicul exemplu cu care nu seamănă nici predecesorii Săi, nici toți urmașii Săi“.

SECTA PENTACOSTALILOR

(Continuare).

Înainte de analiza în lumina Sf. Scripturi învățăturile false a pentacostalilor doresc să scot la iveala adevărul asupra „minunilor de vindecare“ cari se fac la pentacostali.

Odată mama (pentacostă) soției mele ne-a povestit, că la ei în timpul adunării de rugăciune s'a întâmplat o minune și anume: s'a vindecat piciorul frânt a unei femei, care a venit la adunare cu cârje, iar acasă a plecat fără ele. S'ar părea, că aci e vorba de o minune evidentă și nu poate să fie nici-o îndoială, însă în realitate, după ce noi am cercetat, s'a dovedit alt ceva. Piciorul femeii într'adevăr a fost frânt, însă el a fost finit în ipsus un timp destul de lung. După ce piciorul era vindecat ea a venit la adunare cu cârje. Bătrânii adunării cu „darul de vindecare“ au făcut rugăciuni pentru ea și iată bolnava (?) strigând „Aliluia“, arunca cârjele la o parte și pleacă acasă fără ele. Lumea streină care nu cunoaște șiretenia lor, este pe deplin convinsă, că aceasta este o minune Dumnezeiască. În cazurile de felul acesta cârjele sunt imediat atârinate pe pereții adunării (noi personal am văzut) ca mărturie vizibilă a minunilor săvârșite. Ce minciună și ce înșălăciune!

Voi aduce încă un caz care a avut loc la noi în România. În orașul B. copilul predicatorului se îmbolnăvise rău. Când colo vină un pentacostal cu „darul de vindecare“, oferând predicatorului serviciul său.

Părinții nu și-au dat seama cu cine au de a face și nici-un gând rău nu le-a trecut prin minte, și nu e de mirat, fiindcă toate se fac cu rugăciune. Copilul s'a vindecat. Și aceasta nu-i de mirare, căci diavolul poate cobori și foc din cer. Însă pentru toate „serviciile sale“ el își scoate plata scumpă. Acest predicator a fost prins în mrețele satanei. El a început să turbure și pe alții. Frații de acolo, necunoscând pericolul în care se aflau, n'au rupt prietenia cu el și sfârșitul a fost trist. Cu toate că el a fost înlăturat, influența a fost așa de puternică, încât predicatorul care venise în locul lui, cazu și el deasemenea în mrețele celui rău, care se preface într'un inger de lumină (2 Cor. 11, 14). Dar încurând și-a venit în fire, mărturisind cum diavolul își batea joc de el. Frații de acolo m'au invitat să vin la ei, și Domnul mi-a ajutat să arăt fraților în lumina Sf. Scripturi falșitatea și pericolul acestui curent religios. Predicatorul careși-a revenit, mi-a istorisit cum diavolul îl chinuia, cum cu ochii săi proprii el a văzut toată puterea diavolească și cât pe aci era să piară. Ascultând istorisirea lui, mă miram cum a putut scapa de ghiarele diavolului. Însă n'a trecut mult timp și acest om nenorocit a căzut a doua oară, și căderea aceasta era atât de mare, încât, după cum ne-a scris fr. A. S., a întrecut pe toți pentacostalii. El nu numai că vorbește în limbi, ci și scrie

în limbi (literile—niște semne în felul celor stenografice). În același timp, cu amândouă mâini scrie în direcțiuni contrare și cu o tușeală supraomenească, încât în jumătate de oră el scrie un caet de 157 pagini.

Iată cum diavolul își bate joc de sufletele, pentru cari a suferit Hristos. Unde vedem așa ceva în Sf. Scriptură? Iată cum diavolul se îmbracă în haina îngerului ai luminei. Pericolul crește și mai tare din cauza, că mulți îl primesc drept înger. Deaceea iarăși mă simt dator să vă prevestesc: feriți-vă de acest duh de amăgire, feriți-vă nu numai de pentacostali, ci și de acei cari simpatizează și tolerează învățătura aceasta ruinătoare, feriți-vă de acei cari fac

prietenie cu ei și de acei cari au părerea, că pentacostalii sunt urmașii lui Hristos. Acei, cari se înfrățesc cu pentacostalii, sunt tot atât de periculoși ca și pentacostalii. Ei sunt așa de otrăviți de otrava învățăturilor diavolești, încât ei singuri nu-și dau seama de pericolul în care se află. Noi trebuie să ne ferim, ba chiar să fugim de acești oameni, că altfel putem cădea și noi. Eu și soția mea am fugit din casa mamei noastre cu toate că eram bine îngrijiți de ea, dar noi am văzut pericolul în care ne aflam, pericolul de a fi captivați de puterea infernului.

Domnul să păzească pe copii Săi cari servesc Lui în sinceritate.

L. Averbuch.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O GREȘALĂ.

O văduvă săracă nu era în stare să plătească proprietarului chiria pentru locuință și deaceea ajunsese într-o stare de disperare. Un domn din când în când o vizita, ajutând-o cu ceva. Într-o zi vine domnul și bate la ușa văduvei, însă nimeni nu-i răspunde. Așteaptă puțin, și iarăși bate la ușă—însă nici un semn de mișcare; bate mai tare, dar nimic nu se aude. Domnul îngrijorat începu să bată în ușă cu pumnii așa de tare, încât toată casa se zguduia, și totuși nu se observa nici-un semn de viață, domnea o liniște mortală. Domnul acela în dorința lui de a-o ajuta mai bate în ușa, mai ascultă, se mai uită la geamuri, însă neobservând nimic, pleacă dela casa văduvei.

După câteva zile acest domn întâlnește pe văduva și-i povestește despre vizita sa cu scopul s'o ajute și

să-i plătească chiria, însă n'a găsit-o acaasă, „Cum, d-ta ai fost?“ strigă biata femeie. „Eu eram acasă, dar socotind că proprietarul casei a venit după chirie și eu neavând cu ce plăti, m'am încuiat de frică.

Greșeala acestei văduve ne arată la o altă greșală plină de consecințe grave, greșala poporului nostru evreu. Tocmai ca văduva săraca poporul nostru s'a închis în „Golus“ când Mesia venise să-l mântuiască de nevoi. Ei nu vor să deschidă ușa inimei lor și să vadă, că la ușă nu stă „proprietarul“, ci Bunul Mesia-Hristos. El a venit să aducă scăpare, ei însă cred că El vine să le răpească comoara credinței pe care, ei cred, că o stăpânesc (?). În loc să deschidă ochii și să se convingă cine stă la ușă, ei se ascund. Totuși El caută să deschidă ușa și deaceea

bate în ea când încet, când mai tare, ba câteodată așa de tare, încât se zguduie „toată casa” (Izrael) și la toate aceste nici un răspuns, nici un semn de viață, domnește liniștea, însă o liniște înfiorătoare. Ah, ce orbire, ce greșală.

Dar nu toți evreii caută să-se ascundă. Unii ies din ascunzătoare și deschid larg ușa inimei lor, exclamând de bucurie: „Tu ești Mesia al meu. Eu am crezut, că Tu m'ai căutat să-mi răpești pușina mea credință, să mă rupi dela iudaism sau vrei să te răzbuni pentru ura care, am avut-o față de tine și urmașii tăi. Dacă a-și

fi știut ce știu acum, atunci a-și fi deschis demult inima mea, Mântuitorul meu! Acuma știu că Tu ai venit să mă scapi de păcatele mele. Acuma cred că Te-ai jertfit pentru fărădelegile mele. Acum înțeleg că cel drept prin credință trăește! Cred că Tu ești Mesia poporului nostru evreu și Mântuitorul întregii lumi!

„Porți, ridicăți capetele, ridicăți-le, porți vecinice, ca să intră Impăratul slavei!—„Cine este acest Impărat al slavei?”—Domnul oștirilor: El este Impăratul slavei (Ps. 24,9-10).

Tradus din nemțește de s. Cecilia.

EXTRAGERI DIN TALMUD.

Solemnitatea turnării.

Cine n'a văzut „solémnitatea turnării”, acela n'a văzut o priveliște mai plăcută decât aceasta.

Pregătiri mari pentru aceasta solemnitate se începeau imediat după ultimele zile ale sărbătoarei Corturilor.

În partea femească a templului se aflau sfeșnicele cu patru vase pentru untdelemn și cu patru trepte de urcat la fiecare. Patru adolescenți din neamul coganifilor umpleau continuu vasele cu untdelemn din niște ulcioare.

Fitulurile se făceau din odăjdiile învechite ale preoților. Și nu exista niciun colț unde să nu fi pătruns lumina aprinsă în timpul solemnității turnării.

Cei mai evlavioși din cetățeni cu făcliile în mâini dansau înaintea poporului, cântând imnuri și cântări de laudă. Pe cele cincisprezece trepte (după numărul „Cântărilor a treptelor”

din cartea psalmilor: Ps. 120-134) cari coborau din partea barbatească a templului spre partea femească, se adunau leviții cu trâmbițe, alăute și arfe, cu chimvale sunătoare și chimvale zângănitore și cu multe alte instrumente muzicale. La ușa de sus în partea bărbătească stăteau doi preoți cu trâmbițele în mâini. După prima strigare a cocoșului, ei trâmbițau de trei ori și se coborau până la treaptă a zecea și iarăși trâmbițau de trei ori și trâmbițând se îndreptau spre porțile dela răsărit. Ajungând la porți, se întorceau cu fața la Apus și strigau:

„Străbunii noștrii în acest loc stăteau cu spatele spre templul Domnului, cu fața la răsărit și se închinau înaintea soarelui la răsărit (Ezech. 8,16), noi însă către Domnul Dumnezeu îndreptăm ochii noștri.

La despărțire se salutau unul cu

altul :

„Să te binecuvinteză Domnul din Sion,

Să vezi fericirea Ierusalimului în toate zilele vieții tale,

Și să vezi copiii copiilor tăi !

Pacea să fie peste Israel“ (Ps.128).

* * *

Se spune despre Ghillel cel Mare:

Când Ghillel lua parte la serbarea turnării, zicea : „Când eu sunt aci—toți sunt aci. Nu sunt eu — cine mai vine ? La locul scump mă duc picioarele mele. Deasemenea și Dumnezeu zice : „Dacă tu vei veni în casa Mea, și Eu voi veni în casa ta, dar dacă nu vei veni în casa Mea, atunci nici Eu nu voi veni în casa ta“. (Textul acesta nu-l cunoaștem din biblie). Căci stă scris : „În tot locul unde voi pune numele Meu, voi veni și te voi binecuvânta“.

* * *

Pământul sfânt era centrul lumii ; centrul pământului sfânt era cetatea Ierusalim, centrul Ierusalimului — templul, centrul templului—Sfânta Sfintilor, centrul Sfânta Sfintilor — chivotul, iar înaintea Sfânta Sfintelor se afla „even-șetia“—piatra care era pusă ca temelie a întregii creațiuni.

Pe lângă redacția „Binevestitorului“ se găsesc de vânzare: Bibliei, Testamente Noi, Evanghelii și altă literatură religioasă în limba română, evreiască și rusă.

Felicităm pe toți copiii Domnului cu serbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeu să ne ajute să cunoaștem tot mai mult puterea învierii Lui.

Filip. 3,9-10.

*Comunitatea Evreilor - creștini
Noului Testament din Chișinău,*

*Prietenii Misiunii printre evrei
și Misionarii.*

Predici Biblice al Misiunii „Mildmay“ printre evrei

au loc în sala „BETHEL“

str. Vl. Herza 10 Chișinău.

În zilele următoare:

Sâmbătă la ora 5 după amiaza
pentru copii și părinți
„ la ora 8 seara pentru adulți.
Duminica la ora 10 dimineața
pentru credincioși
„ la ora 8 seara pentru toți.

Abonamentul anual — — 12 lei;
cu partea rusească — — 24 lei;
cu partea evreiască
și rusească 36 lei;

în provincie cu 6 lei mai scump.
(poșta).

Adresa : D-lui Marcu Tarlev, Mildmay Mission, str. Vlad. Herza No. 10
Chișinău Basarabia—Roumania.

Redacția și administr. Misiunea Engleză „Mildmay“ L. Averbuch.